

Waterik

En De Gouden Schelp

Wouter Broekman

Waterik en de Gouden Schelp

Wouter Broekman

1 We maken kennis met Waterik

“Waterik! Draai je eens om en ga verder met je rekensommen!”

Alle kinderen in de klas schrokken zich een garnalenstaart van de harde stem van meester Kreeft. Vooral Waterik zelf, die net een balletje zeegras naar zijn vriendje Rif had geschoten. Met een ruk draaide Waterik zich om en keek naar zijn meester. Die zwom met een streng gezicht achter zijn bureau heen en weer.

“Dat is nu al de zoveelste keer vandaag. Nu is het wel genoeg geweest! Als jij niet beter op gaat letten, mannetje, dan krijg je alwéér straf! Wil je dat soms?”

“Nee meester,” mompelde Waterik zachtjes. De meester was vandaag al vijf keer boos op hem geworden.

“Wat zei je daar?” vroeg de meester.

“Nee meester,” zei Waterik nog een keer, maar nu iets harder. “Ik bedoel, ja meester...” Hij wist al niet meer wat de vraag was...

De meester zwom naar het tafeltje van Waterik toe en tikte met een stok op het tafelblad. “De rest van de les wil ik je niet meer horen, begrepen?”, brieste hij. “En als jij je sommen niet af hebt, mag je vanmiddag nablijven.”

Waterik schrok. Nablijven? Dat kon vandaag echt niet! Hij had afgesproken met Rif... Samen zouden ze de zee rond Waterwoud gaan verkennen. Ze zouden naar de Koraalweide gaan en daar had hij veel zin in. Daar waren zoveel bijzondere planten en dieren te zien die in Waterwoud niet voorkwamen.

Waterik wist heel goed, dat ze niet buiten de muren van Waterwoud mochten komen. Maar de zee was zo groot en spannend!

Maar als hij weer na moest blijven, ging het hele feest niet door. Waterik glimlachte overdreven naar de meester en boog zich weer over zijn sommen. Dan maar even flink mijn best doen, dacht hij. Twintig gedeeld door vijf... Bah!

Na elke som keek Waterik op de klok die achter de meester aan de muur hing. Wat ging de tijd toch langzaam! Zijn klasgenoten waren ook druk bezig en het was stil in het lokaal. Waterik moest flink zijn best doen om zijn aandacht bij zijn sommen te houden. Gelukkig was hij bijna klaar...

Eindelijk klonk de bel. Waterik sprong op, gooide zijn schrift en potlood in zijn tas en begon gehaast de klas uit te zwemmen.

“Ahem...Waterik!”

Snel draaide Waterik zich om. Hij zag de meester streng naar hem kijken.

“Niet weer!” fluisterde Waterik tegen zichzelf.

“Laat jouw sommen eens zien, kereltje,” zei de meester. “Dan kijken we wel even of je naar huis mag.”

Haastig zwom Waterik naar de meester en liet zijn schrift zien. Langzaam bladerde de meester door het schrift en bekeek de sommen. Ongeduldig keek Waterik op de klok. Als het zo doorging, kwam er nog niks van zijn middag. Maar tot zijn opluchting zei de meester: “Dat ziet er prima uit. Je kunt het dus wel! De volgende keer graag zonder getreuzel hè? En dat klieren in de klas moet ook afgelopen zijn. Anders zet ik jou vooraan in de klas.”

“Ja meester,” zei Waterik netjes.

“Vooruit, ga maar naar huis,” zei de meester. “Morgen proberen we het opnieuw. Maar ik wil wel zien dat je je beter gaat gedragen!”

“Is goed meester,” antwoordde Waterik, “tot morgen!” En haastig pakte hij zijn schrift weer in en zwom het klaslokaal uit.

“Waar bleef je nou?” vroeg Rif, die ongeduldig wachtte in de gang. “We moeten gaan!” Waterik keek om zich heen. Iedereen was al naar huis en de gangen waren leeg.

“Pff,” zuchtte Waterik, “die zeurpiet van een Kreeft moest mijn sommen nog zien. Hij moet ook altijd mij hebben!”

“Schiet de volgende keer dan ook op,” zei Rif.

“Ja ja,” mopperde Waterik. “Kijk naar jezelf. Laten we nu maar gaan. Als we snel van huis vertrekken zijn we nog op tijd bij de Koraalweide.”

Zo snel als ze konden zwommen Waterik en Rif naar huis. De twee vrienden woonden vlak bij elkaar, in dezelfde straat. Toen ze bij zijn huis aankwamen riep Rif: “Tot zo! En wel opschieten hè?” En hij zwom snel naar binnen.

Het huis van Waterik stond iets verderop en was, net als de andere huizen in Waterwoud, gebouwd van steen. Het was versierd met gekleurde stenen en schelpen. In de tuin groeiden felgekleurde zeeplanten en het veldje van zeegras wuifde zachtjes met het water mee. De vader van Waterik zorgde goed voor hun huis en het zag er zoals altijd keurig uit.

De moeder van Waterik zat aan de stenen eettafel toen Waterik binnenkwam. Waterik was van plan geweest om snel weer weg te gaan, maar tot zijn schrik zag hij een glas zee-thee op tafel staan. Dat moest hij natuurlijk eerst opdrinken...

“Goedemiddag, lieverd,” zei zijn moeder, “hoe was het op school vandaag?” Ze glimlachte lief naar haar zoon. Maar Waterik wist wel beter... Zijn moeder wilde natuurlijk weten of hij nog straf had gekregen vandaag.

“Goed!” antwoordde Waterik kort terwijl hij op een stoel plofte. Hij zette het glas zee-thee aan zijn mond en nam een flinke slok. “Au!” riep hij boos en hij zette het glas met een klap terug op tafel.

“Ja, sufferd,” mopperde zijn moeder, “dat is nog veel te heet. Ik heb het net neergezet! Wat heb je toch weer een haast!”

“Ja maar mam,” begon Waterik, “ik heb afgesproken met Rif.”

“Alweer?” vroeg zijn moeder, “heb je geen huiswerk?”

Zie je, daar had je het al.

“Je weet dat je extra je best moet doen met rekenen hè? Ik wil niet dat je wéér met een onvoldoende thuiskomt.”

“Nee-hee,” zei Waterik, “ik heb geen huiswerk. Ik had al mijn sommen af, echt waar! Meester Kreeft heeft ze nog nagekeken, daarom was ik wat later.” Onschuldig keek hij zijn moeder aan.

“Dat is mooi,” zei moeder, “dus je hebt je wel gedragen vandaag?”

“Ja mam,” antwoordde Waterik ongeduldig, “mag ik nu gaan?”

Zijn moeder zuchtte. “Nou vooruit. Maar je bent wel op tijd thuis voor het eten! Anders eet je je avondeten weer koud.”

“Wat eten we?” vroeg Waterik terwijl hij opstond.

“Anemoonburgers met zee-olijven,” antwoordde zijn moeder.

“Jee! Mijn lievelings!”

“Dat weet ik, Waterik. En daarom dus: op tijd thuis!”

“Ja mam,” zei Waterik, “doei!” En hij haastte zich naar buiten.

Zoals verwacht zwom Rif buiten al ongeduldig heen en weer.

“Nou, dat duurde weer even hè, slome zeeslak!” lachte hij. “Moest je weer thee drinken van je moeder?”

“Natuurlijk niet,” loog Waterik. Rif lachte en zwom weg.

“Kom op, we gaan!” riep hij naar Waterik. “De Koraalweide wacht op ons!”

“Gaan we door de Zandpoort?” vroeg Waterik terwijl hij achter Rif aanzwom.

“Nee, we nemen de Steenpoort. Vanmiddag zag ik Soldaat Edelschout bij de Zandpoort, en die willen we echt niet tegenkomen.”

Waterik schudde zijn hoofd, zonder dat hij het zelf doorhad. Nee, Edelschout moesten ze zeker niet tegenkomen. Niet alleen was hij de strengste en sterkste Watersoldaat, hij had ook nog eens keer een hele grote neus. En hoewel hij er daardoor best grappig uitzag, kon hij dankzij die neus wel enorm goed ruiken. Hij rook ondeugende Waterkinderen al van een kilometer afstand en betrapte regelmatig Watermensen die zich niet aan de regels hielden. En hoewel hij niet precies wist waarom, dacht Waterik altijd, dat hij speciaal op hem lette.

“Oké, de Steenpoort,” zei Waterik stoer, “dat was mijn idee ook.”

Rif begon harder te zwemmen en Waterik volgde hem. Ze hadden nog een paar uur voordat het donker werd. De Koraalweide was ver weg, dus ze moesten opschieten.

Na tien minuten zwemmen kwamen Waterik en Rif bij de Steenpoort. Dit was, zoals de naam al zegt, een poort van steen. Of eigenlijk was het een grote boog van steen, die een uitgang was voor

Waterwoud. De rest van Waterwoud was omringd door een hoge stenen muur en er waren vier poorten: de Steenpoort, de Zandpoort, de Koraalpoort en de Algenpoort. Natuurlijk stonden er Watersoldaten op wacht bij de poorten. Zij zorgden ervoor dat er geen indringers het Koninkrijk binnenkwamen. Maar ook hielden ze in gaten of er geen Watermensen zonder toestemming de zee in zwommen. Nu gingen Waterik en zijn vriendje vaker Waterwoud uit en wisten daarom precies, wie er bij welke poort op wacht stond. En Waterik en Rif wisten óók, dat soldaat Zeester niet altijd even goed oplette als hij de Steenpoort bewaakte. Regelmatig verliet hij dan zijn post om een kletspraatje te houden met juffrouw Schelphoed.

Van een afstandje, verscholen achter een grote steen, bekeken Waterik en Rif de poort. Ze zagen Zeester een paar meter verderop zwemmen. Zo te zien was hij nét op weg naar het huisje van juffrouw Schelphoed. Rif keek Waterik aan en zwaaide met zijn arm. Nu konden ze ongezien de poort door! Waterik wachtte tot soldaat Zeester uit het zicht was en zwom toen langzaam en voorzichtig naar de poort. Rif volgde hem en ze probeerden zo stil mogelijk te zwemmen. Nog een paar meter... Zonder gezien te worden zwommen Waterik en Rif de poort door, de open zee in. Het was ze weer gelukt - op naar de Koraalweide!

2 De Gouden Schelp

Toen ze eenmaal de poort uit waren haalde Waterik opgelucht adem. Het was ze weer gelukt! Die suffe soldaat Zeester ook! De Koning moest eens weten. Het was nog een geluk dat er niet regelmatig een haai binnenkwam. Of erger nog, een Mens.

Waterik keek om zich heen. De zee was donker. Waterwoud lag zo diep, dat er bijna geen zonlicht was. Maar hoe hoger je in de zee kwam, hoe lichter het werd. Nu waren de Watermensen gewend aan het donker en hadden ze uitstekende ogen. Ook op deze diepte kon Waterik goed zien. Maar er waren hier niet veel planten of vissen. Op deze diepte zwommen alleen krabben en rare, lelijke vissen. Waterik wist dat die niet gevaarlijk waren. Maar hoger in de zee zwommen minder vriendelijke dieren, zoals haaien en inktvissen. Op school leerden ze dat die Watermensen zomaar konden aanvallen.

De reis naar de Koraalweide was dus niet zonder gevaar. Ook niet, omdat de weg er naartoe werd versperd door een grote onderwaterberg. Deze berg was zo breed, dat het dagen zou kosten om er omheen te zwemmen. Maar Waterik en Rif wisten dat de Koraalweide er vlak achter lag en dat je beter over de berg heen kon zwemmen.

“Schiet toch eens op, slome schildpad!” riep Rif. Waterik zag dat zijn vriendje, zoals altijd, weer tien meter verder was dan hij. Hij was weer aan het dromen geweest...

Waterik ging sneller zwemmen. Rif zei altijd, dat het maar goed was dat hij meeding: Waterik lette totaal niet op. Hem zou, alleen in de zee, zeker iets ergs gebeuren. Maar Waterik was nu eenmaal een dromer. Inmiddels kon hij de top van de Tafelberg zien - en niet ver daarboven zag hij het einde van de zee. Daarboven, zo wist hij, was geen water meer, maar lucht. En waar geen water was, waren geen Watermensen. Maar er waren wel Mensen! Waterik wist van school, dat Mensen onder water niet konden ademen. Die hadden lucht nodig. Waterik vond het maar vreemd. Watermensen konden toch onder water én in de lucht ademen? Waarom konden Mensen dat dan niet? De meester wist het ook niet. Wel was het maar goed ook, want daardoor was de kans klein dat de Mensen Waterwoud ooit zouden ontdekken. Maar Waterik droomde vaak van de Mensenwereld. Hij had ook op school gehoord, dat Mensen zo groot als reuzen waren. En dat ze geen schubben hadden en grappige, kleine voeten. Ook hadden ze kort haar en maakten ze zich vaak druk om niks. Mensen hadden altijd ruzie, zo leerden de Watermensen. Het klonk als een vervelend volkje. Maar, dacht Waterik vaak, als de Mensen zo op Watermensen leken, maar dan anders, hoe konden ze dan zo naar zijn?

Eerlijk gezegd geloofde Waterik er niks van. Hij fantaseerde dat Mensen aardig waren en mooi - nog mooier dan Watermensen. Hij probeerde zich voor te stellen hoe hun huizen eruit zouden zien. Ze hadden vast geen koraal om hun huis mee te versieren. Waar deden ze dat dan mee? En hoe konden ze ooit ergens komen, als ze niet konden zwemmen? Dan moest elk kort reisje wel uren duren, dacht Waterik. En wat aten ze? En sliepen ze net als Watermensen, drijvend op een laag algen? Vast niet. Maar hoe dan? Waterik had zoveel vragen. Maar elke keer als hij op school of aan zijn ouders vragen stelde over de Mensen, kreeg hij op zijn kop. Het antwoord was dan altijd: Mensen zijn gevaarlijk. Hou op met vragen. Dus droomde Waterik vaak dat hij naar de Mensenwereld reisde. Dan zou hij zélf wel het antwoord op zijn vragen vinden. En kon hij de Koning en alle andere Watermensen vertellen, dat de Mensen helemaal niet gevaarlijk waren.

Maar goed, voordat je in de Mensenwereld was, moest je eerst helemaal tot het einde van de zee zwemmen. En met al dat gedroom, duurde het al uren voordat Waterik bij de top van de Tafelberg was. Opschieten dus, anders kreeg hij vanavond weer koud eten. En straf. Waterik sloeg harder met zijn voeten. Hij moest opschieten om Rif bij te houden. Waterik zette de Mensen uit zijn hoofd, haalde Rif in en zwom naast hem omhoog, naar de top van de Tafelberg. Het werd lichter en lichter om hen heen. Waterik zag steeds meer gekleurde, prachtige vissen. En tegen de Tafelberg aan groeiden de mooiste planten. Toen ze bovenaan de Tafelberg waren klommen Waterik en Rif op het grote stuk steen dat daar bovenop de berg lag. Ze gingen zitten om even uit te rusten en keken om zich heen. De top van de Tafelberg was Waterik's favoriete plekje. Je kon ver kijken, en alle kanten op. Diep onder hen, in de schemering, lag Waterwoud. Links zagen ze de Koraalweide, en rechts de Steengroeve. Die leek vanaf hier donker en dreigend. Maar de Steengroeve was belangrijk voor Waterwoud. Daar hakten steenhouders grote stukken

rots uit om mee te nemen naar Waterwoud. Van de stenen bouwden ze huizen en andere gebouwen.

En er was nog iets te zien; iets heel bijzonders. Het liefst keek Waterik er uren naar, als hij samen met Rif op de Tafelberg was. Honderd meter voor hen, naast de Tafelberg, stond namelijk nog een hoge, stenen berg. Deze was maar heel smal, het leek net een grote stok van steen. En op dit tijdstip, als de zee boven hen zo licht was, was er vanaf de top van deze stok een prachtig warm, gouden licht te zien. Het gouden licht straalde vanaf die plek honderden meters ver en alle kanten op. Naar links en rechts, maar ook naar beneden. Dit licht zorgde ervoor, dat het in Waterwoud niet helemaal donker was. Bovenop de steen stond namelijk de Gouden Schelp. En in de schelp lag een prachtige, goudkleurige parel. Deze parel ving het zonlicht van boven het water op en verspreidde het licht en de warmte van de zon tot vlak boven Waterwoud. De Gouden Schelp zorgde er zo voor, dat Waterwoud warm genoeg bleef. Zonder de schelp zou Waterwoud koud en donker worden. En hoewel niemand wist, wat er dan zou gebeuren, vertelde de Koning altijd, dat dat héél gevaarlijk was.

Soms gingen de Waterkinderen samen met hun juf of meester en een paar Watersoldaten naar de Gouden Schelp kijken. Maar Waterik kwam liever alleen. Net zoals nu. Nou ja, met Rif dan.

Waterik stootte Rif aan en wees naar de Koraalweide. "Kom op," zei hij, "we moeten gaan. Anders zijn we weer te laat thuis."

"Ja, jij zit zo te dromen," antwoordde Rif, "dat doe je elke keer. Zit je weer te fantaseren over Mensen?"

"Natuurlijk niet," zei Waterik, "ik zat gewoon even uit te rusten." Plagend gaf Rif Waterik een stoot tegen zijn arm. Hij wist precies waar Waterik aan dacht. Ze waren niet voor niets beste vrienden. En Waterik wist, dat Rif ook wel eens aan Mensen dacht.

"Kom op," riep Waterik terwijl hij wegzwom. "Wie het laatst bij de Koraalweide is, is een gebakken garnaal!"

De twee vrienden zwommen om het hardst naar beneden, de Tafelberg af. Al snel kwamen ze dichterbij de Koraalweide. Nog even en ze zouden lachend tussen de grote paarse, rode en gele koraalbloemen zwemmen. Soms kwamen ze zelfs zeepaardjes tegen, waar ze dan even mee zwommen.

Maar opeens stopten Waterik en Rif met zwemmen en keken elkaar verschrikt aan. Toen ze naar beneden zwommen, werd het langzaam donkerder. Dat waren Waterik en Rif wel gewend. Maar tot hun schrik was het nu in één klap pikdonker!

"Wat gebeurt er?" riep Rif geschrokken. Hij klampte zich vast aan een grote, sterke plant.

Waterik keek haastig om zich heen maar zag niets vreemds. Toen slaakte hij een kreet en duwde zijn handen op zijn oren. Boven zijn hoofd hoorde hij een enorm kabaal! Hij keek opzij en zag dat Rif zich klein gemaakt had tegen de rotsen. Ook hij had zijn handen op zijn oren. Een enorm gebrul en geraas vulde de donkere zee en Waterik voelde de trillingen in zijn lijf. Wat gebeurde er? Zelfs de vissen schoten geschrokken weg en verscholen zich achter rotsen en tussen planten. Angstig bleven Waterik en Rif zitten en maakten zich zo klein mogelijk.

Het gebulder leek wel uren te duren, maar opeens hoorde Waterik dat het geluid zachter werd. Hij haalde zijn handen van zijn oren en opende voorzichtig zijn ogen. Het was gelukkig weer wat lichter geworden. Toen het geluid in de verte leek te verdwijnen en het weer stil was, keken Waterik en Rif elkaar met een bange blik aan. Ze hadden geen woorden meer nodig. Zo snel als hun voeten het toelieten, zwommen ze terug. De Tafelberg over en als een speer naar beneden, terug naar de Steenpoort. Zonder op te letten zwommen ze de poort door - gelukkig was soldaat Zeester net weer aan een nieuw praatje begonnen. Zo zwommen ze ongezien, maar met een bonkend hart, Waterwoud binnen en haastten zich naar huis.

3 Het wordt kouder

De dagen daarna waren Waterik en Rif opvallend stil in de klas. Ze hadden niemand iets verteld van hun angstige avontuur. Omdat ze bang waren voor straf, hadden ze hun vader en moeder verteld dat ze in de speeltuin hadden gespeeld. Maar die nacht droomden ze allebei van dreigende schaduwen en gedonder in de zee. Tot verbazing van Meester Kreeft gedroeg zelfs Waterik zich de volgende dag keurig. Hij had al zijn sommen op tijd af en de meester hoefde niet één keer boos op hem te worden.

Na schooltijd stonden ze achter het huis van Rif. Ze dachten geen moment aan een nieuwe reis naar de Koraalweide.

"Ik denk dat het een walvis was, die boven ons zwom," zei Rif zacht. Hij draaide onrustig een steentje rond in zijn handen. Waterik keek hem verbaasd aan.

"Welnee," zei hij, "een walvis maakt toch niet zoveel lawaai?"

"Weet ik het," zei Rif terwijl hij zijn schouders ophaalde, "misschien was hij boos?" Hij gooide het steentje op de grond. Waterik lachte - maar grappig vond hij het eigenlijk niet.

"Onzin," zei hij.

"Nou, wat was het dan wel?" vroeg Rif uitdagend.

"Geen idee," antwoordde Waterik, "maar het was geen dier." Hij keek Rif geheimzinnig aan.

"Misschien was het," zei hij, "wel... een Mens!" Rif keek hem aan moest zijn best doen om niet hardop te lachen. In plaats daarvan sloeg hij zijn hand tegen zijn voorhoofd.

"Een Mens!" riep hij uit, "ben je gek geworden?"

"Ssst!" zei Waterik. "Niemand mag ons horen!"

"Ja maar," zei Rif, "natuurlijk was het geen Mens! Jij altijd met je fantasieën over Mensen. Er komen nooit Mensen in onze zee, dat weet je toch? Oh wacht, dat weet jij natuurlijk niet, want jij let nooit op in de klas."

"Ik let wel op," zei Waterik snel, "zeker als het over Mensen gaat."

"Nou, dan weet je dat er nooit Mensen in onze zee komen."

"Dat weet je niet!" zei Waterik. Hij werd een beetje boos. "Er zijn tot nu toe nog geen Mensen in onze zee gezien. Maar dat betekent niet, dat dat niet KAN. Misschien was dit wel de eerste keer. En trouwens," ging hij verder, "Meester Kreeft zegt wel dat er nooit Mensen in onze zee geweest zijn, maar ik geloof er geen zeeslak van. Volgens mij willen ze gewoon niet, dat wij dat weten."

"Je fantaseert," zei Rif. "Als er Mensen in onze zee zijn geweest, hadden we dat toch wel eerder gemerkt?"

"Oh ja?" bracht Waterik in, "en hoe verklaar jij dan die rare, ronde dingen die we af en toe in de Koraalweide vinden?"

Rif keek Waterik vragend aan. "Welke dingen?"

"Die ronde dingen waar je wat in kunt doen. Met een gaatje bovenop!" riep Waterik. "Met die gekleurde plaatjes erop, en zo'n scherpe rand!"

"Oh die dingen," zei Rif, "geen idee. Maar als die al van de Mensen zijn, dan stromen die vast onze zee in vanuit andere oceanen."

"Nou ik denk van niet," zei Waterik, "ik denk dat die rare ronde dingen van Mensen zijn, die ze laten vallen."

"Mensen kunnen toch niet zwemmen, haaienkop," zei Rif, "of drijven ze met die rare ronde dingen op het water?" Hij lachte.

"Ik weet het niet," zei Waterik. Hij schopte tegen een kiezel die voor hem op de zeebodem lag.

"Maar toch denk ik dat het Mensen waren, die we hoorden."

"Ik geloof er nog steeds geen kwal van. Maar des te belangrijker, dat we onze mond houden," vond Rif. "Het is al erg genoeg dat we stiekem in de zee waren. Stel je voor wat de Koning zou doen als hij óók geloofde dat we vlakbij Mensen waren."

"Voor de Koning ben ik niet zo bang," zei Waterik, "maar voor mijn moeder wel."

"Even wat anders," zei Rif, "is het al etenstijd?"

"Hoezo?" vroeg Waterik, "heb je honger?" Hij wreef over zijn buik alsof hij zelf wilde controleren of hij al honger had.

"Gek genoeg niet," antwoordde Rif, "maar het moet vast al laat zijn." Waterik keek om zich heen. Op straat zwommen nog een aantal Waterkinderen en Watermensen. Ze leken geen haast te hebben om naar huis te gaan.

“Waarom denk je dat dan?” vroeg Waterik verbaasd.

“Ik krijg het koud!” zei Rif. “En het lijkt ook al donker te worden.”

Waterik keek omhoog. Ja, nu Rif het zo zei, het leek inderdaad wel al donkerder te worden. En nu hij er op lette, vond Waterik het ook vrij koud. Het leek wel, of het al heel laat in de avond was...

“Vreemd,” zei Waterik, “je hebt gelijk. Nou, laten we dan maar naar huis gaan.”

Die avond zat Waterik met zijn vader en moeder aan de eettafel. Zijn vader vertelde over zijn werkdag bij het paleis. Het paleis van Koning Watervorst en Koningin Waterlelie, op Koraalstraat nummer 1, was van boven tot onder versierd met het meest schitterende koraal. Veel muren van het paleis leken wel van diamant, zo glommen ze. Naast het paleis stonden twee hoge torens, glinsterend als goud en versierd met fonkelende schelpen. De grote stenen deuren waren ingelegd met gekleurde stenen en het paleis was omringd door prachtig aangelegde zee-tuinen, met de kleurigste planten en grote velden van zeegras.

In deze tuinen stonden ook grote stallen, waar de Koninklijke Zeepaarden van de Koning zwommen. Dit waren de grootste en sterkste zeepaarden in de hele zee. De Watersoldaten gebruikten ze als ze verre reizen moesten maken.

De vader van Waterik was hoofdverzorger van de Koninklijke Zeepaarden. Hij gaf ze eten, oefende regelmatig met ze, hield hun stallen schoon en zorgde ervoor dat ze gezond en sterk bleven.

“Het was vreemd,” hoorde Waterik zijn vader zeggen. “De zeepaarden leken wel vermoeid vandaag. Na tien rondjes hijgden ze als een paard.”

“Hadden ze net een lange reis gemaakt?” vroeg de moeder van Waterik. Ze schepte ondertussen een paar gebakken koraalbloemen op het bord van Waterik.

“Nee, dat is juist zo raar. De zeepaarden zijn al twee weken niet uit het paleis geweest,” antwoordde zijn vader terwijl hij een hap nam.

“Heb je het met de Koning besproken?” vroeg zijn moeder. Bij deze woorden schrok Waterik.

“Ja,” antwoordde vader. “De Koning vertelde me dat hij van meer Watermensen had gehoord, dat onze dieren moe zijn.”

“Hm...” zei moeder, “dat is inderdaad bijzonder.”

Maar de volgende dag viel het iedereen op, dat de dieren in Waterwoud moe waren. De zeepaarden wilden hun stal niet eens meer uit, de oesters en mosselen tegen de muren van Waterwoud hielden hun schelpen dicht en de weinige vissen bleven dicht bij de zeebodem liggen. En erger nog, de meeste Watermensen klaagden ook tegen elkaar dat ze zich moe voelden. De bakker had zijn winkel zelfs gesloten. Er hing een briefje aan de deur: “Ik voel me zo slap als deeg. Gesloten.” En Waterik en Rif waren niet meer de enigen die het koud hadden. Veel Watermensen hadden dikke kleding aangetrokken en de schoorsteentjes van huizen duwden witte wolken naar buiten. En dat midden in de zomer! Overal op straat stonden Watermensen in groepjes met elkaar te praten. Ze maakten bezorgde gebaren en wezen elkaar op de lucht boven Waterwoud. Het was iedereen duidelijk dat het steeds donkerder werd.

Die avond gingen de Watermensen vroeg slapen. Maar de volgende dag was het nog erger! Het was nu bijna helemaal donker, de dieren lagen suf op de grond zonder zich te bewegen en de Watermensen die nog buiten hun huizen zwommen, gingen maar langzaam vooruit. Na de bakker was nu ook de winkel van de slager gesloten. Die had op zijn winkel deur gehangen: “Ben zo ziek als een zeehond. Vandaag gesloten.”

Toen Waterik die dag uit school kwam, zaten zijn moeder én zijn vader aan de eettafel. Hun gezichten stonden moe en bezorgd. Toen ze Waterik binnen zagen komen, zei zijn moeder: “Ah, daar ben je. Morgen hoef je niet naar school.”

“Waarom?” vroeg Waterik gapend, “is meester Kreeft ook al ziek?”

“Nee jongen,” antwoordde zijn vader. “Maar morgen moet iedereen naar het paleis komen, voor een bespreking met de Koning. En ik heb vandaag gehoord, dat hij slecht nieuws heeft...”

4 De Koning heeft slecht nieuws

De volgende dag werd Waterik vroeg wakker. Hij voelde zich helemaal niet lekker. Hij sjokte naar de woonkamer waar zijn vader en moeder bleek en uitgeput op de bank zaten. Waterik schrok en keek in de spiegel naast de deur. Hij was zelf ook grauw en zag er moe uit. Het was duidelijk, dat er iets niet in orde was... Hij was benieuwd naar wat de Koning te vertellen had.

“We moeten gaan,” zei zijn vader zacht.

Zonder verder iets te zeggen, zwommen Waterik en zijn ouders het huis uit. Er zwommen al veel Watermensen door de straat, onderweg naar het paleis. Allemaal bewogen ze zich langzaam en stil richting de Koraalstraat.

Voor het paleis stonden lange rijen. Twee Watersoldaten bewaakten de ingang en lieten de Watermensen één voor één naar binnen. Na een tijdje waren Waterik en zijn ouders ook aan de beurt. Waterik zag, dat Soldaat Edelschout één van de bewakers was. Edelschout had een zakdoek in zijn hand en moest elke paar minuten hard niezen. Beelde Waterik het zich in, of keek de soldaat hem extra streng aan?

Waterik en zijn ouders zwommen de grote zaal in. Het was vandaag nog donkerder dan gisteren en door de grote ramen van de zaal kwam helemaal geen licht meer naar binnen. Alle algenlampen aan de muren waren aangestoken en verspreidden een groen licht in de zaal. De versieringen aan de muren en het plafond zagen er dof uit in het zwakke licht en het was koud in de zaal. Toen Waterik een stoel was geweest door een van de Watersoldaten, keek hij om zich heen. De zaal was bijna vol en er klonk een zacht geroezemoes. Naast hem zaten Rif en zijn ouders. Achter hem zat meester Kreeft, naast Anne-Moon - het mooiste meisje van zijn klas. Ook die zag er moe uit, zag Waterik. Verderop zaten nog meer klasgenoten met hun ouders.

Toen alle Watermensen binnen waren, sloten de Watersoldaten de deuren. Het geroezemoes werd zachter en iedereen keek gespannen naar de grote blauwe troon die voor de zaal stond. Langzaam ging er een deur aan de zijkant van de zaal open en Waterik zag de Koning binnen komen. Langzaam zwom hij naar de troon. De Koning zette zijn staf neer en kuchte.

Koning Watervorst was een dappere en zorgzame Koning. De veiligheid van zijn volk was voor hem het allerbelangrijkste. Hij was wijs en eerlijk, maar kon ook streng zijn. Waterik zag dat hij bezorgd keek.

De zaal was nu helemaal stil. De Koning stond op, zwom wat naar voren en schraapte zijn keel.

“Landgenoten,” begon hij luid. Direct begon er in de zaal weer wat gemompel.

“Ahem!” riep de Koning. De hele zaal was meteen weer stil.

“Zoals jullie gemerkt hebben is er iets ergs aan de hand in Waterwoud. Het is koud en donker geworden. Onze dieren zijn allemaal ziek en bewegen zich nog amper. Veel van jullie zijn moe en zwak. En helaas moet ik melden dat sommige Watermensen behoorlijk ziek zijn.” De Watermensen in de zaal keken elkaar aan. Sommigen hadden goed opgelet en wezen hun buurman of buurvrouw erop, dat de bakker er niet was.

“De afgelopen paar dagen is het snel kouder geworden,” zei de Koning. “En, zoals jullie weten, kunnen wij niet leven in een te koude zee. Ook is het weinige zonlicht dat Waterwoud bereikt, van groot belang voor onze gezondheid. Zonder licht en warmte, zullen wij helaas allemaal ziek worden.”

Bij het eerste gefluister dat in de zaal klonk, hief de Koning zijn hand op en het was direct weer stil.

“Helaas moet ik u dan ook mededelen,” vervolgde de Koning, “dat het van groot belang is dat wij dit probleem niet alleen onderzoeken, maar ook zo snel mogelijk oplossen. Mocht dat niet lukken,” zei hij, zachter nu, “dan vrees ik het ergste.”

Opnieuw klonk er gemompel in de zaal. De Koning liet het nu even gaan en wachtte geduldig tot het weer stil was. Hij zwom nadenkend heen en weer voor de rijen met Watermensen.

“Het slechte nieuws is,” vervolgde hij toen ernstig, “dat wij maar een week hebben totdat wij allemaal ernstig ziek zullen zijn. Wij zullen niet meer kunnen werken, en misschien...” De Koning pauzeerde even, “wel erger dan dat.”

De volwassenen in de zaal slaakten een kreet van schrik.

“Ik begrijp dat dit een schok voor u is,” riep de Koning, “maar ik kan het niet mooier maken. De beste arts van Waterwoud, dokter Heilbot, heeft mij dit vanmiddag persoonlijk verteld. Als wij pech hebben, hebben we nog minder dan een week. Dat ligt eraan of het helemaal donker wordt.”

Waterik keek zijn vader en moeder aan. Weer schrok hij van hun bleke, vermoeide gezicht. Zij zullen toch niet doodgaan? Hij voelde een brok in zijn keel komen.

“Maar,” riep de Koning, terwijl hij met zijn hand zwaaide, “er is ook goed nieuws. Ik denk dat ik weet wat deze duisternis en kou veroorzaakt.” Er klonk zacht gejuich in de zaal. “Wacht even!” riep de Koning. “Daarmee is echter nog niet gezegd dat we ook een oplossing hebben. Maar voordat ik u vertel, wat ik denk, heb ik allereerst jullie hulp nodig, landgenoten. Het is van het grootste belang, dat iedereen, die de laatste paar dagen iets bijzonders gezien heeft in en om Waterwoud, dit nu vertelt.”

Waterik schrok zich een hoedje bij deze woorden. Hij keek snel opzij en zag dat Rif ook met grote ogen naar de Koning keek. Waterik keek Rif aan, fronste zijn wenkbrauwen en schudde zachtjes zijn hoofd. Tussen het gemompel in de zaal door fluisterde hij: “Niks zeggen!”

Natuurlijk hadden hij en Rif iets bijzonders gezien in de zee. Maar wat zou er gebeuren als Waterik zou toegeven dat hij niet alleen een donkere schaduw had gezien, en gedonder had gehoord, maar dat hij ook stiekem in de open zee was gaan zwemmen? En dat te vertellen aan de Koning zelf, én dat waar zijn ouders en alle andere Watermensen bij waren? De straf zou verschrikkelijk zijn...

Rif stootte Waterik aan. “We moeten het vertellen!” siste hij tussen zijn tanden. Waterik schudde hard zijn hoofd.

“Nee!” riep hij zachtjes, “dat doen we niet! Wat denk je dat de Koning dan doet? We gaan vast de gevangenis in!”

Terwijl Waterik en Rif fluisterden, zagen ze Soldaat Zeester opstaan. Waterik bleef even stil en luisterde.

Zeester schraapte zijn keel en begon: “Eh, uwe Hoogheid?”

“Ja, soldaat Zeester?”

“Nou, een paar dagen geleden zag ik iets, vlakbij de Steenpoort,” zei Zeester.

Waterik keek Rif angstig aan. De Steenpoort! Daar waren zij een paar dagen geleden doorheen gezwommen. Had soldaat Zeester hen gezien?

De Soldaat vertelde verder. “Op weg naar het huis van Juffrouw Schelphoed...”

Waterik hoorde een gillette in de zaal. Blijkbaar was juffrouw Schelphoed er ook. De Koning keek verbaasd de zaal rond, haalde toen zijn schouders op en zei: “Vlug een beetje, Zeester!”

“Ja Majesteit,” zei soldaat Zeester, “nou, bij juffrouw Schelphoed zag ik dus twee...”

Hij stopte even. Waterik keek Rif geschrokken aan. Zie je wel! Hij had ze gezien! Nu zou je het krijgen... Waterik voelde dat hij begon te zweten.

“Ja?!” vroeg de Koning, “twee wat? Schiet nou op, man!”

Zeester kuchte en zei: “Twee vreemde stenen, die ergens anders lagen dan de dag daarvoor.”

Rif keek Waterik opgelucht aan en zuchtte diep. Zeester had hen dus toch niet gezien! Wat een geluk!

“Zo zo,” zei de Koning. “Dat is inderdaad bijzonder. Maar ten eerste, denk ik niet dat dit ook maar iets te maken heeft met de kou, en ten tweede... Wat doe jij tijdens je dienst bij het huis van Juffrouw Schelphoed?” Soldaat Zeester kreeg een rood hoofd, ging beschaamd weer zitten en mompelde iets. Waterik keek achterom en hij zag dat Juffrouw Schelphoed een nog roder gezicht had. De Koning schudde ondertussen zijn hoofd en keek de zaal in.

“Nou, dat zoeken we later wel uit,” bromde de Koning. Hij zwom naar voren en keek de zaal weer in. “Iemand anders nog?” vroeg hij.

“Nu jij!” fluisterde Rif tegen Waterik. Die dacht na...

Moest hij de waarheid vertellen? Hij durfde niet goed. Hij en Rif waren de zee in gegaan terwijl dat niet mocht. En ze hadden ook een eng avontuur beleefd. Misschien had dat wel iets te maken met de kou in Waterwoud... Maar alsof de zee inzwemmen niet erg genoeg was, hadden ze ook nog gelogen! Waterik wist niet meer wat hij nu moest doen. In de zaal bleef het stil.

“Wel?” vroeg de Koning streng, “heeft echt niemand iets bijzonders gezien? Jullie snappen wel dat het enorm belangrijk is dat je het vertelt! Het lot van Waterwoud rust op uw schouders!”

Waterik kreeg het steeds warmer. Weer stootte Rif hem aan. Hij probeerde te bedenken, wat er met ze zou gebeuren als hij het vertelde. Straf, dat zeker. Misschien wel de gevangenis bij de Klif. Maar wat gebeurde er, als hij het niet vertelde? Dan zouden alle dieren en Watermensen hartstikke ziek worden. Hij keek Rif nog eens aan en toen zijn ouders. Toen, langzaam en verlegen, stond Waterik op.

“Koning Watervorst?” zei hij zachtjes.

5 Waterik en Rif vertellen de waarheid

Toen Waterik langzaam opstond, hoorde hij andere Watermensen fluisteren. Iedereen keek hem aan. Hij zag Rif geschrokken naar hem kijken. En Anne-Moon. En hij zag een bange blik op het gezicht van zijn vader en moeder.

“Zo, Waterik,” zei de Koning. “Heb jij wat te vertellen?”

Waterik slikte en kreeg een brok in zijn keel. In zijn hoofd flitsten de beelden en geluiden voorbij, die ze die middag in zee hadden gezien en gehoord. Opeens had hij het niet koud meer. “Eh, ja Koning,” zei hij zachtjes.

“Vooruit,” drong de Koning aan, “vertel.”

“Nou,” begon Waterik. Het was doodstil in de zaal. Waterik kreeg het nog warmer. “Nou, ziet u, Koning... Rif en ik waren een paar dagen geleden bij de Tafelberg...”

“Zó?” vroeg de Koning streng, “Waar zei je?”

Waterik slikte. “Bij de Tafelberg, Koning...”

De Koning fronste zijn wenkbrauwen. “Ahem. Ik neem aan, dat jullie weten dat dat niet mag.”

“Ja Koning,” zei Waterik schuw, “dat weten we.”

“Hm, daar hebben we het later dan nog wel over,” bromde de Koning, “maar voor nu hebben we grotere problemen. Hebben jullie daar iets bijzonders gezien?”

“Eh ja, Koning,” zei Waterik, “eigenlijk wel.”

“Nou vooruit zeg!” zei de Koning streng, “voor de draad ermee!”

Waterik begon te bibberen. Hij durfde echt niet. De Koning was zo streng... en al die mensen... en zijn ouders! Hij zag zichzelf al in een cel zitten, zonder eten of drinken... Maar hij moest doorzetten.

Hij haalde diep adem... Maar voordat Waterik weer kon praten, zag hij naast zich Rif opeens opstaan. Hij wilde hem nog tegenhouden, maar Rif gooide eruit: “We hebben een hele grote, zwarte schaduw gezien, Koning! En het werd heel donker en koud in de zee! En we hoorden een enorme herrie boven ons, aan het wateroppervlak! Dat duurde wel tien minuten, voordat het weer stil en licht werd!”

De hele zaal luisterde ademloos toe. Waterik dacht te horen dat zijn moeder een kreet van schrik slaakte. De Koning was zelfs vlak voor Rif gaan staan.

“Zoo...” riep de Koning verbaasd uit, “is dat zo?”

“Ja Koning,” zei Rif snel, “er leek wel onweer in de zee. We waren hartstikke bang.”

“Hm hm,” mompelde de Koning, “en wat hebben jullie toen gedaan?”

“Toen het over was, zijn we heel snel naar huis gegaan,” vertelde Rif.

“En heeft niemand jullie gezien?” vroeg de Koning streng.

“Nee Koning,” zei Rif verlegen, terwijl hij met een schuin oog naar soldaat Zeester keek.

“En vertel eens,” zei de Koning tegen Rif, “waarom hebben jullie dit niet eerder aan mij verteld?”

Rif keek snel naar Waterik.

“We waren bang, Koning,” bekende Rif. Hij keek naar de grond. “We dachten dat we wel straf zouden krijgen. Of naar de gevangenis moesten.”

De Koning knikte. “Dat zien we nog wel,” zei hij, “maar nu wil ik eerst weten, aan welke kant van de Tafelberg dit was.”

“Tussen de Tafelberg en de Gouden Schelp, Koning,” zei Rif, “we waren al op weg naar huis, eerlijk waar! En we wilden echt geen kattenkwaad uithalen! We wilden alleen in de Koraalweide spelen, en toen...”

Maar nog voordat hij was uitgepraat, draaide de Koning zich om en zwom terug naar zijn troon. Toen riep hij: “Soldaat Edelschout! Soldaat Stekelbaars!”

Rif ging snel weer zitten. Waterik dacht, dat ze nu wel opgepakt zouden worden door de Watersoldaten. Die zouden ze dan, in het bijzijn van hun ouders en klasgenoten, in de gevangenis gooien.

Maar toen zijn Watersoldaten een buiging maakten riep de Koning: “Ga direct op onderzoek uit! En snel! Je weet waar je moet zijn!”

Meteen snelden de Watersoldaten het paleis uit. De Koning zuchtte en keek de zaal in. Toen hij zag dat Waterik nog steeds stond, wuifde hij met zijn hand en zei: “Ga zitten, Waterik.” En tegen de rest van de Watermensen zei hij: “Blijf kalm. We wachten het onderzoek van de Watersoldaten even af. Het zal niet lang duren.”

Waterik zag, dat zijn ouders nog steeds naar hem keken. Zijn moeder was bleek en geschrokken en zijn vader keek boos. Als ik niet in de gevangenis gestopt wordt, dacht Waterik, dan word ik zeker in mijn kamer opgesloten. Hij zuchtte.

Het duurde inderdaad niet lang voordat de Watersoldaten terugkeerden in de zaal. Alle Watermensen keken hen vol spanning aan. Ze haastten zich naar de troon van de Koning en fluisterden hem wat in zijn oor terwijl ze druk met hun armen zwaaiden. Soldaat Edelschout hoefde maar één keer te niezen, waarop de Koning een sprongetje maakte van schrik. Maar de Koning schrok duidelijk nog meer van wat ze hem vertelden. Met een zwaai stuurde de Koning de Watersoldaten weer naar de zijkant van de zaal en hij stond op.

“Landgenoten,” zei de Koning ernstig, “de situatie is ernstig.”

Er ging gemompel door de zaal.

“Zoals ik al dacht,” ging de Koning verder, “hebben Edelschout en Stekelbaars net gezien, dat de Gouden Schelp verdwenen is.”

Na deze woorden heerste er eerst een ijskoude stilte in de zaal. Daarna begonnen Watermensen geschrokken door elkaar heen te praten en te roepen. Er waren zelfs Watermensen die opgestaan waren.

“Stilte!” brulde de Koning. “Omdat de Gouden Schelp het zonlicht niet meer opvangt en doorstuurt naar Waterwoud, wordt het hier donker en koud. Jullie weten dat we heel diep in de zee wonen, zodat we nooit ontdekt worden door Mensen. Maar zonder de Gouden Schelp kunnen we hier niet overleven. De Gouden Schelp moet daarom gevonden worden, en wel zo snel mogelijk. Als we niet opschieten wordt het hier te koud.”

Juffrouw Schelphoed stond op en riep angstig: “Maar waar is de Gouden Schelp, Koning?” En toen ze zag dat de hele zaal naar haar keek, ging ze met een rood hoofd snel weer zitten.

De Koning was even stil en zei toen: “Daar hebben Waterik en Rif zojuist het antwoord op gegeven.” Iedereen in de zaal keek nu opnieuw naar Rif en Waterik, die hun hoofd lieten hangen. Waterik zou het liefste door de grond zakken.

“Er is maar één oplossing,” ging de Koning verder, “en daar gaan we nu meteen aan beginnen.

Maar dat kunt u aan mij overlaten. Beste Watermensen, gaat u nu naar huis. Blijf binnen en span u zo min mogelijk in. School is voorlopig dicht, en werken hoeft u alleen als het echt niet anders kan. Als u ziek wordt, belt u dan zo snel mogelijk dokter Heilbot. Ik laat Watersoldaten rondzwemmen om u te helpen waar nodig. Ik zal ook Koerierkrabben langs de huizen sturen als ik meer nieuws heb. Pas goed op uzelf - en op elkaar.”

De Watermensen in de zaal stonden op. Druk pratend en wijzend zwommen ze de zaal uit.

Waterik en Rif volgden langzaam hun ouders. Zij hadden niks meer tegen elkaar te zeggen.

“Waterik?” riep de Koning, “blijf jij maar even hier. En jij ook, Rif. Ik moet iets met jullie bespreken. Ik moet eerst heel even iets anders doen - maar ik ben zo terug. Wacht hier maar even.”